

os kranser, og for meget siden, naar
 hin rige Pragt som vissent Løv maa falde.
 Det er kun godt at være her og der,
 fordi paa hin og denne Sten vi drømte,
 som Jakob fordum om en Himmelstige.
 Men ser vi vaagne denne samme Sten,
 saa smerter det kun mer at træde paa den,
 hvis ej den ruller ned og knuser os — — —
 en Gravsten mere tung end nogen anden
 paa denne Kirkegaard, man kalder Jorden!

Men som jeg stod i disse Tanker, lagde
 en Haand sig paa min Arm, jeg vendte mig
 og mødte tvende vaade Øjnes Blik.
 „Hvordan? er Barnet vaagnet, kære Marian?“
 „O nej, han sover trygt, saa gik jeg op
 Gang efter Gang og saa Dem staa — — — saa ene.“
 „Men nu er Barnet ene“, afbrød jeg.
 „Og *De* er ene“, hun mig svared' langsomt
 og med et Blik, som ogsaa jeg var noget.
 Sødt at faa Hjælp af den, vi selv har hjulpet.
 Min Søster Marian, Tak for kærlik Hjælp.“

Hun bosætter sig i Florents paa Bellosguardo, den velbekendte
 skønne Højde, hvorfra hun skildrer Udsigten.

„Mod Vest, i Solnedgangens Gyldenpragt
 ses baade Fiesole og Mont Morello,
 mens fjernt mod Øst staar Vallombrosas Bjerge;
 hver Morgenstund lig Skaaler af Krystal
 de fyldes bredfuldt af en Purpurgløden,
 der luer klart som deres egen Vin.
 Bag Havemuren Olietræers Løvhang
 for Vinden bølger som et sølvgraat Slør,
 isprængt med Vinens eller Majsens Grønne,
 indtil det brydes af den sorte Rand,
 Cypresalléen langs Vejen ned til Florents.“

Hun faar Breve fra England, der bl. a. indeholder varme Lovtaler
 over hendes sidste Bog og nogle stærkt beklagende Ytringer om Romney,